Laurențiu M. Badea

Nu mă păcălești

Laurențiu M. Badea

NU MĂ PĂCĂLEȘTI

Închise ochii și căldura se transformă în durere. Sub cap, podeaua tare de gresie crăpa și trosnea, iar părul îi era ud, cleios, aproape fierbinte. Singurele gânduri care-i treceau prin minte erau chipul ei și ultimele șoapte pe care i le rostise când s-au despărțit. Nu reușea să priceapă cuvintele, dar cumva le înțelegea semnificația. Era ca o vrajă, ca un descântec pe care doar cel care îl invocă îl poate deslușI pe deplin. Oare mai aveau vreo însemnătate acum? Murea, dar era împăcat și pentru prima oară în viața lui avea pacea care îi lipsise.

Sângele se retrăgea înapoi în el pe sub haine, în răni. Deschise ochii și se opri din privit spre fereastra spartă. Simți ușurare, nu însă și odihna după care tânjea. Se ridică în genunchi, împotrivindu-se gravitației. Își atinse pieptul și realiză că două gloanțe îl loviseră în dreptul inimii. Era antrenat să înfrunte moartea cu indiferență și curaj, dar nu era pregătit pentru asta acum când în final o găsise pe ea. Îl aștepta pacea și odihna pe care nu le mai dorea. Se stăpâni în cele din urmă, deși era prea târziu pentru el. Spera ca ea să fie în siguranță și ca tot sacrificiul lor să nu fi fost în zadar.

Întinse brațul și apucă un pistol ce inspira fumul gloanțelor trase. Presiunea din craniu începu să devină intensă. Simțea cum îi clocotește sângele în tot trupul și asta îi plăcea dezgustător de enorm. Privea spre geamul spart și nu mai auzea decât țiuituri în mijlocul creierului. Acum era singur, înconjurat

de cadavrele unor soldați anonimi, victime de asemenea. Aerul era îmbibat de un fum subțire, țipător la miros, care părea să se disipe foarte ușor. Se sprijini încet în țeava pistolului și își lăsă greutatea corpului într-un genunchi. Nu știa dacă să mai continue sau să cadă răpus. Se simțea rău, dar nu voia să se resemneze.

Brațul stâng cuprinse în jurul gâtului pe soldatul masiv căzut în fața lui și în timp ce se ridicau în picioare, o furie imensă puse stăpânire pe el. Gâtul soldatului trosni. Lovea cu mâinile, cu capul, încerca să se zbată în prinsoare, deși avea vesta ciuruită de gloanțe, dar el nu îl slăbi. Cu mâna întinsă spre ușa doborâtă, țintea pistolul nemișcat, cu privirea încruntată, fără să clipească, așteptând să intre oricine prin fumul gros. Un singur țipăt de durere se auzi. Își întoarse capul să se ferească de moloz când o bubuitură coincise cu explozia care se detonă în lobby-ul de dincolo de ușă, absorbind tot fumul și praful. Îi așeză soldatului arma în toc, prinse grenada care zbură spre el și o aruncă în direcția din care venise. Se aștepta la asta. Misiunea lor era un eșec, nu mai aveau pe cine să protejeze, iar tot ce le mai rămânea era să neutralizeze orice inamic. Ca și el, erau programați să gândească astfel.

Îl prinse pe ostaticul său de vestă și îl târî în fața ușii, folosindu-l drept scut împotriva ploii de gloanțe, după care îl așeză cu rapiditate pe podea. Imediat ce auzi ropotele bocancilor pe scări, prinse o pușcă cu un design neobișnuit ce alunecă spre el de lângă biroul din mijlocul încăperii pe podeaua plină de picături de sânge. Își îndreptă privirea spre cel care gemea speriat la picioarele lui, legănându-se și ținându-și pieptul în brațe. Îl țintuia cu ochii cum o fiară își țintuiește prada, pregătită să se înfrupte. Erau monștri cu toții, el realiza asta acum și se împăca cu sentimentul ăsta, la fel cum se împăcase în toți acești ani cu pierderea ei.

Îl văzu pe soldat cum își înghite sângele și se ridică sfidându-și greutatea. Suflul prafului de pușcă și alicele ce-i rupseră pieptul vestei de la mică distanță se retraseră pe țeavă. De îndată ce luă degetul de pe trăgaci, îl lovi cu patul puștii de două ori în mijlocul feței ascunse sub cagula specifică, cu camuflaj gri urban. Parcă prinzând o minte proprie, pușca îi sări din mâini și răsucindu-se în aer aproape de tavan, în timp ce el se apăra de loviturile haotice și turbate ale pumnilor adversarului său mătăhălos. Într-o clipă,

piciorul său întâlni pușca ce ateriză în brațele soldatului care, fără să ezite, încerca să îl împuște pe acest inamic agil ca o pantera. Se mișca în zigzag întocmai ca un animal sălbatic, evitând bucățile de gresie ce se spulberau când soldatul descărca foc după foc în podea, în timp ce se depărtau cu o rapiditate agresivă unul de celălalt. Înainte să iese pe ușă, soldatul avu o clipă de ezitare, o mirare în ochi se ivi când îl privi pentru prima oară pe cel care îi măcelărea camarazii. Era unul de-al lor.

Doi se ridicară imediat de lângă ușă. Acum nu mai aveau găuri de gloanțe în mijlocul frunților. Pistolul celui care îi împușcase detună de două ori. Îl prinsese din aer în timp ce sărea dincolo de birou și în poziție de tragere. Alți doi se treziră din mijlocul încăperii, la fel ca și ceilalți, fără gloanțe în frunți și cu aceeași uluire în priviri, când alte două focuri de armă se auziră. Ușa imensă care cedase sub greutatea violentă a bocancilor, se închise înapoi pe balamale în urma lor. “Liber!” se auzi un strigăt alarmat din spatele ușii. Se baza pe surprinderea lor și pe previzibilitatea tacticii. Își anunțau asaltul cu voce tare, trebuiau să fie doi câte doi de fiecare parte, primii degajau încăperile, acoperiți de următorii. Se adăposti după biroul din lemn de esență tare, nou, scump. Ascultă cu atenție și realiză că trebuie să fie un număr impar, în formațiune de triunghi, conduși cu siguranță de un soldat elită, cu pași greoi. Își duse mâna la frunte și șterse sudoarea inexplicabilă.

Un tremur brusc îi cuprinse tot corpul, ca un val care se dispersa în toate nervurile, apoi dispăru. Nu se auzea nimic acum. Era doar el și doi bărbați răpuși unul lângă altul în fața biroului de lemn.

Se ridică dintr-o dată îndreptând arma spre ei și alergă spre perete. În spatele lui, bucăți de sticlă reconstruiau fereastra spațioasă ca pe un puzzle. Prin ea, își făcu apariția o tânără cu un pistol în mână, lovind cu piciorul un bărbat elegant îmbrăcat, al cărui chip fumegând era desfigurat de gloanțe. Pe rând, cei doi bărbați de lângă birou se ridicară din cădere, cu armele îndreptate spre el. El le distrase celor doi atenția, năvălind pe lângă peretele din stânga, țintindu-le o moarte lentă. Simți o lovitură puternică în dreptul pieptului. Gloanțele îi vâjâiau pe lângă trup, dar el era mult mai rapid decât ei, mai experimentat, dar și intens mai motivat. Toate armele din încăpere fulgerau. Ea alerga ca o felină pe peretele din dreapta, profitând de

diversiunea creată de el, țintind o moarte cât mai oribilă bărbatului bine îmbrăcat care sta între țeava pistolului ei și libertate. Apoi totul se opri.

El se afla în mijlocul încăperii, ea în spatele lui, cu pistolul automat rece în mână. În fața lor erau cei doi bărbați încă vii care îl priveau nedumeriți și temători, ca și cum îl implorau să nu dezlănțuie furtuna.

“Lasă-mă să trăiesc!” îi rugă bărbatul îmbrăcat într-un costum argintiu, care se afla acum în spatele biroului de lemn.

Ea îl recunoștea pe acela, îi recunoștea aroganța feței lui nedistruse încă de plumbul gloanțelor. Cei doi pioni care îl protejau erau singurul obstacol care îi mai rămăsese și înainte să realizeze că cel de-al treilea îl trădase cu foarte mult timp în urmă, spaima îi fu înlocuită cu un rânjet mârșav. Cei doi acoliți nu îl apărau de privirile de dezgust pe care i-o aruncară el și ea, dar și de satisfacția că aici aveau să se încheie toate ororile pe care le pricinuia acel monstru. Își puse pistolul înapoi în tocul de la piept, lăsă privirea ușor în jos pentru o clipă și își șopti că este un monstru, cu toții sunt monștri.

Făcu doi pași în spate, apoi se întoarse către ea. Îi mângâie obrazul și îi ascultă șoaptele. Ea îi zâmbi lui, iar el îi zâmbi înapoi, atent la fiecare detaliu al chipului ei.

Ochii ei, aceiași ochi hipnotici pe care îi știa din copilărie, aveau acum aceeași privire ca în ziua în care s-au despărțit pentru prima oară. Își aminti de zâmbetul ei pe care îl pierduse cu siguranță mult timp în urmă. Erau doi copii ce-și numărau pașii până la ruinele unui pod prăbușit ca să joace șah la capătul lumii. Se așezau mereu pe același cap de pod, lângă un drum care ducea nicăieri, la marginea a două prăpastii periculoase. De o parte era hăul, de cealaltă parte era pedeapsa aspră pentru fugă și nesupunere. Nu erau străini torturilor, dar ar fi riscat orice pentru câteva clipe de singurătate doar între ei.

Dezvoltaseră o imunitate nefirească la durerea fizică și încercau să creeze propriile legi după care să-și ghideze viitorul. Ea încerca să evolueze, să caute strategii în partidele lor de șah. Pentru el, simpla ei prezență era o evadare, ea era singura persoană care nu îl trata ca pe un experiment. Un prieten. Dar un prieten cinstit care îi oferea mereu șansa să învingă, fără să

se lase niciodată învinsă. De fiecare dată când el aplica trucurile pe care le citise în cărți, încercând să prevadă fiecare mutare pe tabla de șah, ea îl îndemna să se răzgândească.

“Nu mă păcălești,” îi spunea, dar fără succes.

Avea acest dar de a privi în ochii lui ca să-i ghicească gândurile, iar el se simțea enorm de stânjenit, pentru că își cunoștea propriile gânduri, dar nu erau niciodată instruiți în exteriorizarea sentimentelor. Din contră. Erau antrenați să lupte fără emoții, fără regrete, fără suflet. Nu încerca să o păcălească, dar știa că luptele complicate duceau la concluzii dificile. Mai bine întâlnirea lor era scurtă, învățând să o cunoască și să petreacă timpul cu ea, decât să pună în pericol micile lor escapade.

Dacă fusese un laș în toată acea perioadă, cu asta putea să trăiască, dar murea de fiecare dată când erau obligați să se privească unul pe celălalt în chinuri, fără să schițeze un gest. Cum nu trebuiau să aibă semne pe trupuri, durerile le erau induse în impulsuri direct prin coloana vertebrală. Nu trebuiau să simtă sau să le pese, ci doar să primească îmbrățișarea fecioarei lor de sticlă în care erau captivi. Ochii lor i-au învățat să se cunoască și să comunice prin priviri, subtile mișcări ale irisului, alinându-și reciproc suferința.

Copii într-o fabrică de soldați și spioni fără emoții, nu cunoscuseră niciodată termenul de părinte sau milă, dar cumva ei doi evoluau împreună să se împotrivească. Zi după zi, își închipuiau cu bună seamă că nu aveau să mai supraviețuiască mult timp astfel. Acel bărbat arogant le reamintea constant că ei doi sunt un eșec. Era doar o chestiune de timp până când indisciplina lor nu avea să mai fie tolerată. Nu îi oprea nimic din întâlnirile lor, dar numai ea știa să plănuiască astfel încât să nu fie prinși niciodată, cel puțin când plecau. Tot ea plănuise în cel mai minuțios detaliu să evadeze pentru totdeauna.

Era un avion VTOL care venea periodic, la date fixe, și pleca după un timp foarte scurt. Ceea ce nu știa era ce aducea sau ce lua, cât de bine era apărat sau dacă lecțiile lor de zbor le-ar fi fost de ajutor, dar știa că este singura lor șansă și sigur ultima. Ea își punea întrebări existențiale, iar el îi răspundea

că s-a născut pentru a o iubi, dar nu se încumeta să-i spună cu voce tare. Ar fi urmat-o oriunde.

Calea spre libertate însă i-a condus prin mijlocul unui laborator din care el n-a mai putut să iese, poate niciodată. Grozăviile din acea încăpere i-au reținut mai mult decât își închipuiseră, timpul trecuse pe lângă ei, încercând să găsească logica și sensul lucrurilor. Când alarma se pornise, el deja știa că nu vor pleca împreună. Insistențele ei nu îl puteau convinge.

“Nimeni alt decât tu,” îi repeta ea continuu, refuzând să plece singură.

“Mă vei găsi într-o zi și eu voi fi același, altfel vom muri aici amândoi,” i-a răspuns el înainte să o împingă afară.

Laboratorul a explodat într-un bulgăre uriaș de flăcări când ea a decolat cu avionul și de atunci îl considera o fantomă, un spirit care o ghida. Se împăcase cu ideea că este o persoană rea, că doar cei buni mor tineri, iar scenele grotești din acel laborator îi întăreau această convingere. Își dedicase toate resursele și energia să se întoarcă în locul acesta blestemat ca să pună capăt ororilor, dar mai ales ca să se împace cu trecutul. Știa că se va întâlni cu el acolo, dar nu astfel.

“Nu mă păcălești,” îi spuse ea în timp ce-i mângâie chipul brăzdat de cicatrici, iar el înțelese că asta era menirea lui.

Privirile lor se contopiră. Își vorbiră fără cuvinte și se atinseră fără să le fie teamă de durere. Dincolo de ziduri, se purta un război asurzitor, un uragan de moarte pe care îl adusese cu ea. Dacă timpul ar fi vrut să stea în loc, îi mai trebuiau doar câteva clipe de liniște, să fie doar ei doi împreună în acest dans halucinatoriu al lor și lumea putea să se învârtă înapoi.

“Sunt aici, așa cum ți-am promis,” o asigură el când ochii ei îl rugau să nu o oprească acum.

Încerca să îi spună că a căutat-o neîncetat, iar ea încă se străduia să se asigure că el nu este o fantomă.

“Te-am găsit,” îi spuse el, iar îmbrățișarea lor dură o eternitate.

Închise ochii și căldura ei se transformă încet în răceală.